

رسالہ

اوزہ

م

شوم

Download from: aghalibrary.com

لیکنہ: سلیم مروف

شریادہ: احمد بلال

اوزه مړشوم

ليکنه: سليم روف

ژباړه: احمد بلال

زما د ماشومتوب دوره په ناداني کې تيره شوه، کله چې بلوغت ته ورسيدم نو د خپلو مشرانو په رنگ ما هم دنيا پسې منډې وهل پيل کړل، زما غرض يوازې له شتمني (دولت) سره وهغه که په حلاله توگه وگټل شي او که په حرامه، د سودراکړي ورکړي، د کرکټ په لوبو باندې شرطونو، پرائز بانډونو، لاطري او د رشوت گټي راڅخه ميليونر جوړ کړي، دومره شتمني (دولت) مې راټول کړ چې ماته يې اندازه لگول گران وه، هر ډول فېشن به زما په کور کې وو، ډيک، تلویزون، وي سي آر، ډېر فلمونه، ډس بلکه هيڅ داسي نحوست به نه و چې زما په کور کې به نه وو، د شپې لخوازمور دا معمول و چې د کورنۍ سره به مو هره شپه يو فلم کوټ، او کله به چې زموږ کور ته کوم مېلمه راغی نو وړوکی لورته به مې نعرې کړې چې بچی! ته دي دغه تره ته لږ ډانس (نخا) وکړه، نور ماشومان مې هم د ډرامو او فلمي ستورو په اکتونو کې ډير ماهرول، او کله به چې هغوی کوم ښه ډانلوگ ياد کړ او يا به يې په ښه آواز کومه سندره وويله نو هغوی به بيا زماله لوري د هديې په ورکړه ونازول شول.

زما د کور په دروازه ليکل شوي و: هذا من فضل ربي، اکثره به مې په ذهن کې راتلل چې شيطان به زما په اړه څه فکر کوي؟ چې د شتمني ټولولو هره طريقه يې زما څخه ياده کړه، بيا مې په همدغه شتمني دغه عالیشان کور جوړ کړ او بيا دومره بې وفا شو چې پر هغه يې وليکل: هذا من فضل ربي (!) له انتظاميې سره زما ښې اړيکي وې نو ځکه به ماته چا څه نشو ويلی، د ښار په يو څو شريفانو کې به زما شمېره کيده، په دغه دومره ډير شتمني کې ما په خپل ټول عمر کې هم د حج او عمرې سعادت حاصل نشو کړای خو اکثره خلگو به زه د حاجي صاحب په نوم مخاطب کولم، زما په کور کې به همېش د خلکو راټوليدل وه، په تېز آواز يو بل ته ښکېنځل کول خو يوه معمولي خبره وه او له دغه شور څخه درست گاونډي هم په تنگ راغلي و خصوصاً که په گاونډي کې به څوگ بيمار و، هغه به بيا ډير ځوریده، خو چا به هم زما خلاف د خبري کولو جرائت نشو کولی، دکلي جماعت ته به زما تلل راتلل يوازې د اختر په ورځ وو.

زه به د دنيا په خبرو کې هيڅ هم نه سترې کيدم، زما ژبه به د قينچي په شان چليده مگر له بده مرغه زما ژبه د الله جل جلاله او د هغه در رسول صلی الله عليه وسلم د ذکر لپاره بېخي گونگۍ وه، او کله کله به مې چې کوم د زيرري والا سره مخه شوه نو نه پوهېږم په طبيعت به مې څه چل وشو، ښه بحث به مې ورسره وکړ او زما په خبرو کې به دغه رنگ دلا تل ول.

لمونځ: صوفي صاحب! دا خود اوزگارو خلگو کار دی، اوس خولا ډير عمر پاتي ده، اوس مې لا پښې کار کوي، او چې کله مې پښې کار پرېږدي نو بيا به د جماعت او د تسبیح لپاره پاتي شم.

روژه: روژه خو هغه خلگ نيسي چاسره چې د خوراک لپاره هيڅ هم نه وي پاتي، پاتي شو موږ، موږ خو خوراکي او څښونکي خلگ يو، موږ يې ولي ونيسو.

زگوا: دا خو د ټيکس يورنگ ډول ده، کوم چې موږ دمخکي څخه حکومت ته ورکوو.

ډيره: حضرت صاحب! دا لا د ډيري پرېښودلو کوم عمر ده؟ ولي د واده په مارکيټ کې زما ريت خرابوي؟ اوس ځانته کاکاجي! او باباجي ويل نه غواړم.

ډيره: پرده خو د زړه وي، ستاسو خو په خپلونيټونو کې خرابوالی ده.

صدقه: که خدای خپله غوښتل نو غريبانانو باندې به يې خپله خوړلې وه، چاته يې چې خدای نه ورکوي هغوي ته يې موږ څرنگه ورکړو؟

آخرت: پرېږده مړه! دا ټول د مولويانو جوړي شوي خبری دي، هسې ټول ډاريږئ، هغه ځای لا چا ليدلی چې تاسو ترې ډاريږئ؟ هو، که داسې کوم څيز هم وي نودلته موږ سره ډېر څيزونه دي او هلته به هم وي، او زه چيري يوازي مړ کېږم، زما سره به ډېر خلک هم مري، نو چيرته چې دا دومره ډير خلگ وي هلته به زه هم لاړ شم، ټول د څلورو ورځو ژوندون دی، په ښه عياشۍ کې يې تير کړئ.

وخت په قلاړه تېرېده، او ورسره زما لاپرواهي هم زياتېدلې، ناڅاپه يوه ورځ زما د وجود يوې برخې خپل کار پرېښود، زما حالت داسې شو چې د يو گلاس اوبو غوښتلو لپاره به مې د بدن ټول قوت مصرفاوه، لږ ځنډ وروسته مې چې وکتل نو د ډاکټرانو پوره ټولې زما په خوا کې موجود وو، ما په خپل غوږ دا اواز واوريد چې د زړه سخته حمله پرې راغلې ده، بس دعا کوئ، له دغه نه پس چې پر ما څه تير شول هغه باندې يوازې زه پوهېږم او خدای، په هغه وخت کې ماته څرگنده شوه چې ما څومره فضوليات ويل چې موسيقي د روح غذا ده، او د سندرو په اوريدلو روح ته اطمینان رسېږي، نن خو ماته تر ټولو زيات د سکون او اطمینان اړتيا وه، نو ولي پر ما نن دغه سندري او موسيقي بده لگيدله؟!!!

زه يې د ښار تر ټولو لوی روغتون ته بوتلم او هلته يې په يوه اټرکنډيشني اطاق کې بستر کړم، زه د مرگ په بستر پروت وم او پت ته مې کتل، د حيرانتيا خبره وه په دغه وخت کې مې د سترگو په وړاندې د ژوند ټول فلم تيريدې او هغه غټې او وړې گناهونه راته صاف ښکاريدل، آه! څه عجيب فلم وه؟! ما به گناه کوله او بيا به مې دروازه بنده کړه چې څوگ مې ونه ويني! افسوس چې ما کله هم دا فکر ونه کړ چې داسې يو ذات هم شته، کوم چې زما هر حرکت هروخت ويني، زما تر ټولو لويه بدبختي دا وه چې زه به د فرش والاو څخه سخت شرميدلم خو د عرش والا څخه بيا شرم نه راته، آه! زه څومره بې شرمه وم، هغه وخت ماته احساس وشو چې څه اې بدبخته انسانه! د خدای پاک هستي څومره صبرکوونکې وه چې ستا په مسلسلوبد عملونو يې صبر کاوه او ته دومره ظالم وې چې له دومره مهلت سره سره دي هم په خپل ځان ظلم کاوه، په خپل همدغه رنگ فلم کې مبتلا وم چې څلورو خواوو ته مې د لاله الا الله غږونه وشول، بيا ناڅاپه د دغې کليمې په ذکر کې تيزي راغله، په حيرت سره! ما به چې کله هم کومه سندره اوريدله نو زما ژبه به يې اختياره په حرکت کې راتله او دغه سندره به مې زمزمه کوله خو پس د ډيره زياره هم زما د ژبې څخه يو لفظ هم ونه ووت.

ما داسې محسوس کړه چې خوتکېدونکي ديگ ته يې ويشتلی يم، لکه د توري په واسطه چې زما د بدن هره برخه توکړه کيږي، لکه د ژوندۍ وزې څخه چې پوستکي وباسل کيږي، لکه له گني سره يې چې د ماشين څخه وباسلی يم، لکه د ريل گاډي په پاټلۍ يې چې زما سر ايښی وي او ريل گاډی راباندي تېر شوی وي، لکه ژوندۍ مرغۍ ته يې چې اور ورته کړی وي، لکه زما د بدن په مختلفو برخو چې د ډرل ماشين په واسطه سوري کيږي، لکه ازغي لرونکي خيز چې زما په بدن کي دننه او بيا وباسل شوی وي. زما دې په خدای قسم وي! که د مرگ دغه رنگه سختي ځناورو ته هم ور معلومه شي نو اې د دنيا خاوندانو! نو يو تندرست ځناور به هم د خوراک لپاره پيدا نه کړی.

ما ډېري چيغي ووهلې، ډير شور مې وکړ، د خدای واسطه مې ورکړه چې نن مې پرېږدئ زه به ډېر نیک شم، په آئنده کې به د گناه خوا ته هم لاړ نه شم، له نن څخه به لمونځ هم پرېږدم، له نن څخه به سندري هم وانه اورم او نه به فلمونه وگورم، های الله های الله! کاش چې تازه نه وای پيدا کړی، په ما څه شوي دي، نن خو زما مال هم زما په درد ونه خوړل شو، چيرته ورک شول هغه زما نوکران، چيرته ولاړل زما هغه تعلقات، چيرته ولاړ په موبایل کي هغه غږېدونکي مسلسل ميوزیک؟

ناخاپه مې د ملک الموت ډارونکي غږ تر غوږونو شو، کوم چې پاتي هر څه راڅخه وباسل، ووځه اې خبيث روحه! د خپل خبيث بدن څخه راووځه! نن خو ته ډېر دمذمت قابل يې، په تاباندي داوبو، پيپ، او زقوم په رنگ د مختلف رنگه عذابونو زيری وي.

اې زما خدایه! آیا د هر بد کار روح دغه رنگ وځي؟ هغه وخت ما دومره تکليف محسوساوه لکه يوه نری ټوټه چې په ازغيو واچول شي او بيا په زوره راکش کابل شي، دغه رنگ زما ټول بدن تار تارشو، لومړی مې پښې يخې شوې بيا مې پښې او بيا ورو ورو ټول بدن.

اوزه

مې

شوم!

اوزه مړشوم !

ملک الموت زما روح وباسله (لکه گرمه ستنه چې د لمدو پومبه څخه کش شوي وي) هم هغه وخت کې له اسمان څخه توري څپرې والا فرښتې نازلې شوې، هغوی یو دم زما روح ونيو او په یوه مرداره ټوټه کې یې تاوکړ، هغه ټوټه هغوی سره دمخه وه) یو وخت به زه به له کور څخه په خپل غوره لباس کې او د اعلیٰ درجې عطر وپه لگولوراوتلم، او چې له کومې کوڅې څخه به تېر شوم خلکو ته به معلومات کیده چې له دغه ځای څخه څوک تېر شوی ده، خو نن زما څخه دومره مردار بوی راته لکه چې ډېر مړي یوځای شوي وي).

فرښتو زما روح د آسمان په لور وڅېژاوه، او چې کله به هم د فرښتو له کوم جماعت څخه دغه دوه فرښتې تیرېدې نو پوښتنه به یې کوله چې: دا خبیث روح د چا ده؟ هغوی به ځواب ورکړ چې د فلان بن فلان، هغوی به په ډیره بده توگه زما نوم اخسته، په کوم پلو به چې زما د روح تلل وو، نو زما په غوږ به دغه رنگه نعري لگیدلې: لعنت دې وي، لعنت دې وي پرې !

کله چې د اسمان دروازو ته ورسیدل نو دغه دوو روح وړونکو فرښتو د دروازې پرانستلو لپاره وویل خود اسمان فرښتو دروازه خلاصه نه کړه، او آواز راغی چې د دغه رنگ خلکو لپاره د آسمان دروازې بندې دي او نه دغه رنگ خلک جنت ته داخلیدلی شي او هغوي زیاته کړه چې د دغه رنگه خلکو جنت ته داخلیدل به داسې وي لکه د ستنې په سوري چې اوبن ننوځي، او بیا یې زما روح بیرته ځمکې ته راوغورځاوه.

او هلته په دنیا کې په غټو غټو جامع مسجدونو کې زما د جنازې اعلانونه کېدل، په هغه مسجد کې هم د کوم ذکر چې مامخکي وکړ او چېرې چې زما لږ تلل په نصیب شوي و، خو نه پوهېږم نن څرنگه عجیبه ډوله تعریفې کلیما تیره زما د جنازې اعلان مسلسل کیده او هرځل به یې زه د حاجي صاحب په نوم سره مخاطب کولم، په ژوند کې به مې چې کله د چا د جنازې اعلان واورید نو په خدا به مې ویل چې نن یو بل صاحب آوت (وسوځېد) شو، خو دا خبره زما په وهم او گمان کې هم نه وه چې له همدغه سپیکر څخه به زما د جنازې اعلان هم کېږي.

زما سترگې یې پټې کړې او زنه یې راته وتړله، زما بدمرغي چې په ژړا ژړا کې بعضو په ماتم کې خپل وینبته وشکول (خو وروسته عذاب بیا ماته راکول کیده) په همدغه دوران کې د ما زدیگر د آذان وخت شو، کور کې د بنځو هجوم و او بېرون بیا د سړیو، خو افسوس ! شاید چې چا هم لمونځ ادا کړی وي، ما په چیغه وویل، او غافلانو ! ما پرېږدئ زه خو خپل انجام ته ورسیدلم تاسو خپل فکر وکړئ، د لمونځ وخت تېرېږي خو په دغه دومره شور کې به زما اواز چا اوریده؟

زما د جسد په شاوخوا کې د کورنۍ غړیو او د خپلوانو هجوم وو، زما یو لاس زما وړوکی لور او بل لاس مې دویمې لور پخپلو غومبورو ایښودلي وو، پښې مې ځامنو په لاسونو نیولې وې، زما بنځي به مسلسل زما مخ ته کتل، زما مور به زما پر مخ خپل لاسونه وهل، په اخري ځل زما مور زما لاس چپ کړ او بیا یو دم گډوډي شوه چا به د کفن اخستلو لپاره امر صادراوه او چا به د قبر کیندلو لپاره حکم ورکاوه، چا به د بریښنا بندوبست کاوه او چا به غسل والا رابلل.

د غسل لپاره د مسجد څخه یو مولوي صاحب راوغوښتل شو هغه زه په یوه تخته څمولم او ورو ورو یې زما په خپته زور کړ ترڅو که کوم گنده خیز پاتې وي هغه هم راووخې، بیا هغه په خپل لاس کې د ټوټې یوه کیسه واخستله او د غسل په نیت یې زما شرگاه و مینځله، نجاست یې پاک کړ او بیا یې خپل لاس د ټوټې څخه راوویست او ماته یې د لمانځه د اودس په رنگ اودس را کړ او بیا یې زما په بدن اوبه واچولې، له پاس څخه یې شروع کړه او بیا لاندې ولاړ، درې ځله یې داسې وکړل، دا همغه مولوي صاحب وو، چا پسې چې ما په خپل ژوند کې ریشخند واهه او هیڅ کله به مې ځانته نیژدې نه پرېښود، خو نن همغه مولوي صاحب زما په کار راغی، زما د کورنۍ غړیو زه په یو رېښمي کفن کې تاو کړم او بیا یې پرما بدبخته ډیر قیمتي عطر واچول، دغه د عقل ړندو ته څه معلومات دی چې اوس له ماسره څه وشول؟ که زه د دې ویلو قابل وای چې فرښتو له ماسره څه وکړل نو زما دې په خدای قسم وي! چې دغو ټولوبه زما مړې پرې ایښې و او ټول به په خپل فکر کې شوي وو، په همدې دوران کې زما وړوکی زوی په منډه یوانځور کښ راووست ترڅو زما انځورونه وباسي بیا ویدیو والا هم راغی، نو هلته زه پوه شوم چې دغه قیمتي ورښمین کفن ولې ماته اغوستل شوی؟ خلکو په فلم کې د راتللو لپاره خپل خپل اندازونه بدل کړل او زما د کټ څخه به گیر چاپیره تاویدل.

د پروگرام مطابق د جنازې وخت راوړسید، آوازونه وشول چې ناوخته کېږي! د جنازې جگول ول چې د ښځو په چیغو باندې ټوله محله و خوځیده، زما ښځې او ماشومانو د جنازې په کټ باندې ځانونه ونښلول، په ډیره ستونزه یې زه بیرون راوباسلم، څلورو کسانو زما جنازې ته خپلې اورې وړکړې وې، کله چې سرک ته ورسیدلو نو ټولو دکاندارانو د افسوس اظهار وکړ، بعضو خلکو ترافیک تنظیمول، د خلکو د پښو له آوازونو راته معلومه شوه چې په لکهاو خلک دي، افسوس! که د کوم متقي، پرهیزگار، تهجدگزار او د غریب شخص کومه جنازه وای نو پښو سو څخه به زیات کسان هم نه ول.

په جنازگاه کې عجیبه منظر وه، زما تر رسېدلو مخکې څه خلگ هلته موجود ول، هغوی بیا په سیاسي او کاروباري گپونو کې مصروف ول، په دې وخت کې غږ وشو، ټول راغلي دي، صفونه درست شول، په دغه دوران کې زما مشر زوی د رسم پوره کولو لپاره ورو غوندي غږ وکړ چې شاید لومړی صف والا به هم نه وي اوریدلی، ورونو! که زما په پلار د چا قرض وي نو هغوی دې له ماسره وروسته اړیکه وساتي.

که امام صاحب ته زما د قرضونو معلومات وای نو ماته پوره یقین ده چې هغه به زما د جنازې له ادا کولو څخه هم انکار کړی وو، امام صاحب الله اکبر ویلی و چې یوکس غږ وکړ: ودیرئ! لږ نور خلک هم راغلل. په هر حال، امام صاحب خپل نیت و تاره، خو په افسوس! چې په دغه اجتماع کې یو څو کسان ول چې د جنازې لمونځ یې زده وو، په دغه معامله کې پاتې نور زما وروڼه ول، چا به د شرم څخه اخوا دېخوا کتل، چا به د کومي اعلانی لیکنود لوستلو کوښښ کاوه، د څلورو تکبیرو په ویلو او د سلام په اړولو سره زما د دغو ورونو په ځان کې ساه راغله، څرنگه چې ما د هر مړي جنازې سره دغه رنگ چل کاوه نو نن له ماسره هم دغه رنگ چل وشو، زما په جنازه کې داسې ډېرې هستیاني موجودې وې که زما د جنازې سره د هغوی جنازه هم شوې وای نو دا به بهتره وه.

د آخري ديدار لپاره زما د مخ څخه كفن ليري كړاى شو، خلكو په ډېره بده توگه په قطارونو كې زما مخ كوت او تېرېدل، چا به خپلو غوږونو ته گوتې وروړلې، او چا به خپل مخ پورته او اسمان ته به يې لاسونه ونيول، د يوې خوا يو غبراغى يا الله! مورې معاف كړه، هر څوك به زما د زامنو په لټه كې ول ترڅو خپله حاضري ولگوي، او بيا ټولو زه په خپلو اوږو پورته كړم او زما د قبر په طرف روان شول (كوم چې دمخه تيار كړل شوى وه)، چا د گلانو له دوكان څخه ماته د گلونوهارونه راوړل او چا زما په قبر د شمعي بلولو لپاره شمعي راوړلې، زه يې قبر ته كوزكړم او پرما يې خاورې انبار كړې، بعضي زما خيږ غوښتونكو پر ما د چاپېره قبرونو خاورې هم واچولې او په دې توگه يې زه تر ډيرو خاورو لاندي كړم، ټول خپلو خپلو كورونو ته ستانه شول، هر پلو ته خاموشي خپره شوه، د خلكو د پښو آوازونه مې اورېدل، ما داسې فكر وكړ چې څومره سزا راته راكول كيد هغه راته راكړل شوه او اوس به قبر كې په آرام پاتې شم خو دا خبره زما په وهم او گمان كې هم نه وه چې اوس زما ارتباط له يو مستقل عذاب سره كېدونكى دى، يو داسې دردونكى عذاب چې خداى دې كوم دښمن ته هم نه وركوي، زما د قبر بېرون د گلابو خوږ بويي خو په قبر كې زه ډاريدلم.

قبر هم په عجيبه توگه زما څخه شكايه وكړې:

اې غافل انسانه! ته په دنيا كې ډوب وې، خو يوه ورځ هم داسې نه وه كومه ورځ به چې ما تاته دا نه وي ويلې چې هم زه د وحشت كور يم، زه د تنهائي كور يم، زه د خاورو كور يم، زه د خزندوو كور يم، څومره خلك چې زما په شا گرځي، زما په نزد په دغو ټولو كې تر ټولو زيات د نفرت وړ ته يې، خونن زه پر تا باندي واكمن جوړ شوى يم، او ته زما په لور مجبور يې، وبه گورې چې زه له تاسره څه رنگه خراب چلند كوم.

ډېر زړه تور رنگ كې دوه فربښتې زما په قبر كې راننوتلې، هغوئ زه كښېنولم (پوښتنه مه كوي په هغه وخت پر ما څه تېر شول، پر ما مسلسل لرزه طاري وه) په ډېره غوصه ناكه لهجه كې يې راته وويل:

من ربك؟

ډيره د حيرانۍ خبره ده! په خپل ژوند كې به ما په ډيره مشكله هم نه كوم قرآني آيت تلاوت كړى وي او نه به مي كوم حديث اورېدلى وي خو زه په دغه عربي ډير ښه پوهېدل، هغه داسې چې هغوئ راڅخه پوښتل:

ستار ب څوگ ده؟

خو پرما عجيبه كيفيت راغى، پرته له دې چې زه ځواب وركړم ما بغارې وهل شروع كړل لكه شيطان چې څوك ولمسوي، ما وويل:

ها ها لا ادرى (هاه هاه زه يې نه پيژنم)

بيا يې په سختۍ سره وپوښتل:

ما دينك! (ستا دين څه شې ده؟)

ما بيا همغه ځواب وركړ، كوم چې ما لومړى وركړى وو، هغه فربښتې په غضب شوې او راته وبيې ويل:

ما هذا الرجل الذى بعث فيكم (څوك ده چې ستاسو پلو رالېږل شوى ده؟)

زما دې قسم وي چې ما بيا ورته همغه رنگه ځواب وركړ، له اسمان څخه آواز راغى:

ان کذب (دغه دروغجن ده)

فافر شوه من النار (ده ته د اور بستره ورکړه)

والبسوه من النار (او د اور جامه ورواغونده)

وافتحوا له بابا الی النار (د ده لپاره د دوزخ یوه دروازه پرانیزه)

ددې آواز راتلل ول چې هم هغه وخت زما په قبر گرمي راننوتل شروع شول او قبر داسې تنگ شو چې زما پښتۍ په یو بل کې ننوتلې، بیا څه ووایم! یوه فرښته زما په قبر وټاکل شوه د چا په لاس کې چې د اوسپني یوه دوره وه او په هغه به یې زه په مسلسلله توګه وهلم، او دومره به یې وهلم چې زما چيغې شاوخوا پرتوانسانانو او نورو ټولو ځناورو او جناتو واوریدلې.

ورونو او خویندو! که تاسو ته چېرې دا معلومات وشي چې په ما هغه وخت څومره تکلیف تېر شو نو زما دې په خدای قسم وي! چې تاسو به خپل مړي څښول هم پرېږدوئ.

ورونو او خویندو! دلته ما ډېر څیزونه برداشت کړل او اوس یې هم کوم خودلته درته هغه خبره کوم چې له دغه سزا څخه هم ډیره اذیت ناکه ده هغه دا ده چې ای الله! د قیامت په ورځ به له دغې ذلیلې او مکروه څېرې او مخ سره څرنګه ستا په درحاضري لګوم؟، د خپلو جرمونو به څه جواز وړاندې کوم؟ قبر کې خو چا هم ونه لیدل چې له ماسره څه وشول، خو د قیامت په ورځ به امتونه وي، ټول انبیاء کرام به وي او خصوصاً د دواړو جهانونو سردار، سید المرسلین محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم به هم موجود وي، هغه به زما په متعلق څه فکر کوي؟

کاش! کومه خور یا ورور زما دغه پیغام زما اولاد ته ورسوي چې راشئ د خپل بد بخته پلار له اور څخه ډک قبر وویښئ.

زما بچیانو! زه په قبر کې ډیرو مارانو په خپل گرفت کې رانیولی يم کوم چې ټوله ورځ زما په بدن باندي خپلې خولې لګوي.

زما بچو! زما قبر ته خو یو ځل راشئ او ویې گورئ، خو که تاسو ته دلته د راتللو فرصت نه وي نو زما له پاتې شوي مال څخه لږ صدقه ورکړئ، که دا هم نه شی کولی نو د دغه مسکین یوه التجا ده چې پر ما باندي د عبدالرحمان لږ قرض ده، کوم چې تاسو ته هم معلوم ده، کم تر کمه هغه خو ورکړئ.

برخورداره! تر اوسه خو تا له هغه سره اړیکه هم نده ساتلې، تاته به یاد وي چې تابه جنازه ګاه کې اعلان کړی وه، عبدالرحمان هغه وخت مناسب ونه ګاڼه چې د قرض په هکله له تاسره خبرې وکړي، او د هغه دغه شرافت هم وګوره چې تر اوسه پورې یې ستا دروازه نده ټکولې، د خدای لپاره! کم تر کمه خو هغه قرض ادا کړه، زه دلته ډېر بې بسه يم، چیک بوک په الماری کې پاتې ده، او کله چې زه راتلم نو تا زما هغه د راډو ساعت، د سرو زرو ګوته، لاکټ، یتوه بلکه زما کالي هم زما څخه وباسل، اوس دلته له ماسره څه دي؟ سبا چې یې هغه له ما څخه وغواړي نو له کوم ځای څخه به یې ورته ورکوم؟ نښکني خو له مخکې له ماسره نشته چې هغه ته یې ورکړم او هغه راضي کړم، خو داسې ښکاري چې دغه ګناه به هم په ما رالوېږي.

زویه! څومره دردونکې خبره ده چې د قرض ادا کولو احساس درته ونشو خو زما په څلو پښتۍ دي خو لکه

روپۍ مصرفه کړې، د دومره ډيرو ايم پي آي (د ولايتي شوري غړي) ايم اين اي (د اولسي جرگې غړي) او د علماء کرامو راټولولو ته څه اړتيا وه؟ په اخبار کې د تصوير خپرولو او خبر ورکولو ته څه ضرورت وو؟ د دعوتي کار د خپرولو ته څه ضرورت وو؟ سره کړي چرگان، خوږې او ترخې وريجې، پيريني، ميوي او له پتلون سره ويډيو جوړولو کې مودلې شرم احساس هم ونه کړ؟ د شرم څخه د ډوبيدلو ځای خو هغه و کله چې دوه ډومان په خپل الاقربان شاميانو ته راننوتل، ښه خو هلته وشول چې يو عقل مند سړی پورته شو او ورته وېې ويل چې دا د حاجي صاحب څلو بښتمه ده! خو آخر هغوی هم ډمان ول په تلو کې يې وويل:

ما شاء الله د حاجي صاحب که د څلو بښتمې دغه حال وي نو په واده کې به يې څه شورما شور کړي وي!

زما بچيانو! کله چې تاسو په کور کې (کوم به چې ما خپل گانه) په زوره خنداگانې کوئ نو په خداي قسم! چې ماته دلته ډېر تکليف راکول کېږي، د دومره خرابو او فحش رنگه سندرو غږونه له دغه کور څخه پورته کېږي چې توبه توبه!!! که له سندرو پرته ستاسو ژوند نه تېرېږي نو کم تر کمه خو يې په ورو غږوئ، او زماله مرگه وروسته دغه نوی موټراونوی موټرسايکل، گاوندېان به څه فکر کوي؟ ستاسو وړاندې خو څه نه وايي خو ستاسو په غياب کې ټول گاونډ وايي چې دوی د پلار له مرگ وروسته جشن کوي.

زما بچيانو! زه پوهېږم چې ستاسو وخت ډير قېمتي دی، خو يوه آخري خبره واوره! پس له دغه به نور هيڅ هم ونه وایم: زويه! خپلي مور او خويندو ته ووايه چې له خداي څخه وډاري شئ، يو خو ورځي هم ورڅخه صبر ونشو، له ښه ميک آپ، پرفنده لباس اوله خلاصو وېښتو سره هيڅکله هم په بې پرده گي کې بازار ته لاړي نشئ، ولي دغه هر څه کوئ؟ ولي ماته تکليف راکوئ؟ يقين وکړئ! دا هر څه تاسو کوئ خو سزا يې ماته راکول کېږي، زما په سزا کې اضافه کېږي، ولي له ماسره دغه رنگ ظلم کوئ؟ آخر زه خو ستاسو پلار يم، کوم ډول سلوک چې تاسو له ماسره کوئ يو شريف گاونډی يې هم له چا سره نه کوي، تاسو خو زما اولاد يئ، د پلار حيثيت که نه راکوئ د يو گاونډي حيثيت خو راکړئ، په ژوندون کې خو تاسو په پلار جان، پلار جان باندې نه ستړي کېدئ، هم ستاسو د ساتلو له پاره مي د حرامو پيسې گټلې، نن پر ما څه شوې دي؟ همدا چې دلته له ماسره دولت نه شته؟ له خلکو سره دناستي په کوټه کې مو زما غټ تصوير له هار سره راخوړند کړی دی، خو چاته د ښودني له پاره؟ ځی! تاسو ټول له خپل جائداد څخه عاق کوم، الله تعالی دي ستاسو په رنگ اولاد چاته نه ورکوي.

خو خیر! په دغه هر څه کې زما قصور هم شته، ما خپل اولاد ته هر څه ورکړل خو د هغوی د تربيت لپاره مې بيا هيڅ ونه کړل، ما دا فکر کاوه چې زما زامن به غټ شي او وايي به چې زموږ پلار زموږ له پاره هيڅ جائداد هم پيدا نه کړ، افسوس! که ما د خپل اولاد تربيت د الله جل جلاله او د هغه در رسول صلی الله عليه وسلم د طريقيې متابع کړی وای نو نن به هغوی زما له پاره صدقه جاريه ول، هغه وخت کې به که چا راته ويل چې زوی ته دي د قرآن تعليم ورکړه نو ما به ورته ويل: زه له هغوی څخه افسران جوړوم نه ملایان.

افسوس چې هغوی ښه افسران جوړ شول خو ښه مسلمانان ترې جوړ نه شول، يا کم تر کمه مې د يوې لورښه تربيت کړی وای نو شايد زما له پاره به جنت ته د تلو ذريعه جوړه شوې وه خو اوس له افسوس څخه څه

فائده؟ دا ظاهره خبره ده، څرنگه چې کوي هغه رنگ به پرزېږي، زما په شان د مور او پلار د نافرمانه سړي همداسي انجام کيدل پکار دي.

ورونو او خویندو! بس يوه اخري خبره درته کوم! زما زخمي او لړزیدونکي لاسونه ووينئ، زه درته د الله جل جلاله په روی خواست کوم چې: د خدای لپاره زما له دغه انجام څخه عبرت واخلي، له سپين ريرتوب څخه دمخه په ځوانۍ کې څه وکړئ، له ناروغۍ څخه مخکې په روغ بدن څه وکړئ، له تنگي راتللو څخه وړاندي په خوشحالي کې څه وکړئ، له مصروفيت څخه مخکې په فراغت کې څه وکړئ اوله مرگ راتللو څخه مخکې په ژوند کې څه وکړئ، کله نو بيا به زما غوندي پېنېمانه شی، ډير زيات به پېنېمانه شی، ماته د هيلې يوه وړانگه ښکاري چې زما د خبرو په اوریدلو سره به يو ورور يا خور ضرور د الله د خوف له وجي له سترگو څخه يوه او ښکه تويه کړي وي او ريښتونې توبه به يې وباسلې وي، نونه پوهېږم چې داسي ولي راته ښکاري چې د دغه يو شخص په دولت به زما قبر خدای يخ کړي، زما عذاب به ودرېږي، زما قبر به پراخ کړای شي، ماته به جنتي ښه بوی راځي، زما په قبر کې به جنتي بستره واچول شي او ماته به وويل شي چې بیده شه لکه کومه ناوی چې ویده کېږي.

ورونو او خویندو! اوس په خپل هغه بدمرغه ورور باندې زړه خوږ کړئ، د خدای لپاره! سستي مه کوئ! له اوس څخه دلته د راتللو تياری شروع کړئ، زما پلوت ته راوگورئ! زما د مړه کيدلو ډير کلونه وشول خود ساه په وتلو چې ماته کوم تکليف راکړل شوی دی نن بې هم محسوسوم، اوس مې له زړه څخه يوه دعا وځي چې اې پروردگاره! زما په شان انجام څخه هر مسلمان ښځه او سړی وژغوره، د هغوی قبر او دحشر منزلونه اسان کړه، آمين

پای

Download from: aghalibrary.cm